

“Si no hi ha una gran sacsejada, aquest Govern no se'n sortirà”

Miquel Sellarès, exsecretari de Comunicació del Govern de la Generalitat de Catalunya, explica la seva sortida de l'executiu català, després del terrabastall provocat per la filtració de CiU d'un document anònim sobre polítiques comunicatives i mitjans, i jutja la situació política del país i l'estat de salut del Govern català.

Com queda Miquel Sellarès després d'aquesta experiència? —He de dir que sento un cert alliberament personal. El 21 i 22 d'abril, en reunions amb el president del Parlament de Catalunya, amb el conseller en cap i amb el secretari general d'ERC, ja vaig manifestar la voluntat de tenir les mans lliures per poder fer acció política, perquè creia que la tasca de crear un equip ja estava feta. Ara la Secretaria de Comunicació no té res a veure amb la del Govern de CiU. Llavors era fer de cap de premsa del Govern i no gaire més. Crec, doncs, que amb la incorporació dels doctors Santiago Ramentol i Antoni Batista, d'un gran periodista com Jordi Fortuny i amb l'assessorament del catedràtic Josep Gifreu, l'equip ja és prou potent per continuar sol. Jo creia que havia arribat el moment de tornar a la meua lluita de sempre, la de treballar per teixir una transversalitat entre els diferents sectors del catalanisme, en uns moments d'un cert retrocés.

—Deixeu el càrrec decebut per tot aquest afer de l'informe sobre mitjans?

—No plego per l'afer de l'informe. Si de cas, una mica desanimat per un Govern que, amb tots els respectes perquè es el meu Govern, és feble i li tremolen les cames.

Ara que ja no ocupo un càrrec públic puc parlar clar. Quina vergonya sento d'un Govern que va acceptar la renúncia de Josep-Lluís Carod-Rovira com a conseller en cap per lluitar per la fi del terrorisme i la mort.

alguns sectors del PSC no veurien malament que Carod tornés al Govern...

—No sé si Carod-Rovira ha de tornar o no, perquè en aquests moments el conseller en cap és un home del seu entorn. Però sí que és cert que, quan ell era al Govern, hi havia una bicefàlia que representava molt bé els resultats electorals. Ara, amb tots els respectes, hi ha el president de la Generalitat, com a figura, i comanda el vaixell l'entorn del secretari del Govern.

—L'Ernest Maragall?

—Bé, és el secretari del Govern, no?

—És amb aquest entorn que heu tingut problemes?

—Crec que ERC s'equivoca quan creu que té problemes amb el PSC. Perquè el seu primer secretari, José Montilla, el seu secretari d'organització, Joan Rangel, o un home com Miquel Iceta, faciliten la feina del tripartit. Qui no l'ha vist clar i posa pals a les rodes és l'entorn del president Maragall. Això ho pateix tota l'estructura del Govern de la Generalitat.

—Però Pasqual Maragall era un dels que ha defensat l'entesa entre els partits d'esquerra.

—Sí, però hi ha una mena de mania de control. El secretari del Govern ha de ser una peça de l'engranatge que faciliti que tot el Govern funcioni, no un constant pal a les rodes de tot el Govern i de les seves decisions.

—La crisi s'ha agreujat per l'enfrontament seu amb el director general de Difusió, Jordi Mercader?

— He tingut una excel·lent relació amb el president Maragall, a qui respecto, amb el conseller de Relacions Institucionals, Joan Saura, i, fora d'algunes petites diferències estratègiques, amb el conseller en cap, Josep Bargalló, amb qui comparteixo un mateix projecte polític. Però és una cortina de fum parlar del senyor Mercader, que no és més que un funcionari que treballa per al secretari del Govern.

— Per tant, doncs, els problemes els ha tingut amb Ernest Maragall?

— No d'una forma directa, però sí amb el projecte de país que ell proposa, que pretén desmuntar les eines principals del nostre imaginari col·lectiu i de reconstrucció nacional. El problema entre l'entorn del president Maragall i jo mateix, amb tots els respectes, és de projecte nacional. No hi busquem més excuses.

— Llavors, d'alguna manera doneu la raó a qui, des de CiU, adverteix d'un procés de "desconstrucció nacional"?

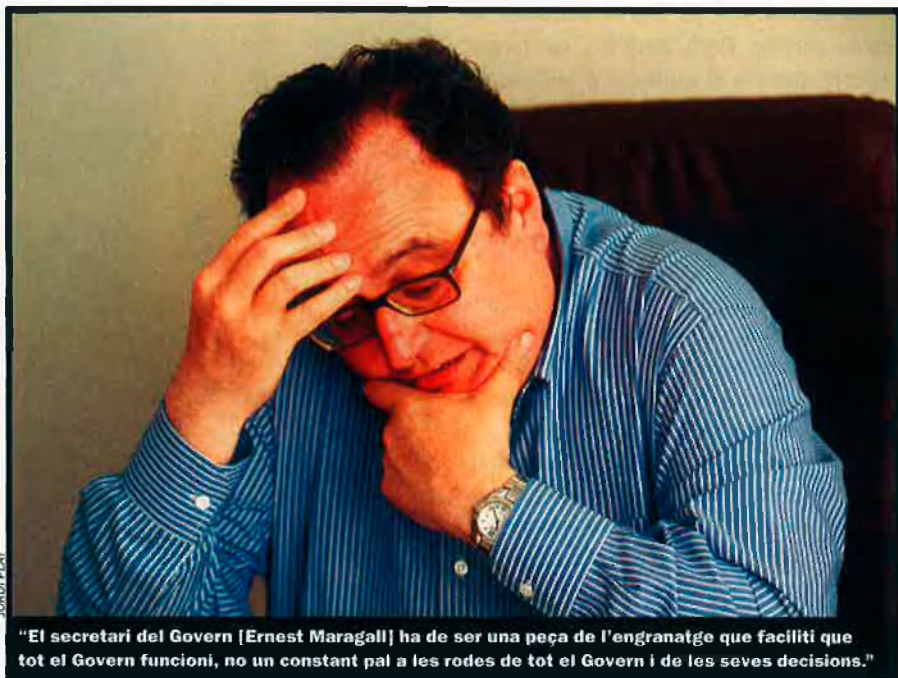
— De CiU caldria esperar que callés, perquè ha d'agrair molt a aquest Govern que no hagi obert les fosses sèptiques que va deixar. Ho dic perquè crec que per a la reconstrucció nacional dels nostres països, CiU és fonamental. Sobretot la bona gent d'aquests partits. Caldria que d'una vegada acabessin amb els sectors dels negocis i les famílies instal·lades que els han portat a l'actual situació. És necessari recuperar una gran entesa nacional amb tota la gent honesta sobiranista de CiU. I en això treballarà els propers anys.

— Vau ser nomenat per Carod Rovira, quan era conseller en cap. Ell comparteix aquest diagnòstic?

— Jo no sóc d'ERC i tinc un discurs propi. Però crec que molta gent de l'entorn d'aquesta formació, que ens hem mogut durant tants anys en política, està en aquesta línia. Això no vol dir —que ningú ho malinterpreti!— que defenso una aliança d'ERC i CiU, sinó la construcció d'un projecte de país, que és molt diferent.

— Amb aquests episodis, no creieu que ERC pot acabar perdent el pes polític dins del Govern que li van donar els darrers resultats electorals?

— No voldria entrar a valorar el que fa ERC al Govern. Espero que les mesures

"El secretari del Govern [Ernest Maragall] ha de ser una peça de l'engranatge que faciliti que tot el Govern funcioni, no un constant pal a les rodes de tot el Govern i de les seves decisions."

correctores que intenta posar en marxa el conseller Bargalló permetin recuperar la bicefàlia.

— I aquesta bicefàlia és possible sense el màxim líder d'ERC al Govern?

— Sóc una persona que creu que aquest país té una gran falta de lideratges polítics. És evident que no hi ha dos Josep-Lluís Carod-Rovira. Això no és bo per al país. Ara fa quaranta anys que faig política. Quan vaig començar —això hauria de fer pensar a les noves generacions— hi havia vuit o deu líders més o menys preparats. Avui qui hi ha? Hi ha qui em diu: "Home, el Carod-Rovira, no." I jo pregunto, qui doncs? Normalment només responen amb silenci. Carod-Rovira és avui l'únic valor important que tenim i caldria que aviat no fos només ell. Per això —jo que ja vaig quedar escalivat en el passat per creure en lideratges indiscutibles— calen diversos líders. Avui en tenim un de consolidat, que no s'arrossa ni li tremolen les cames. Això és un valor en un país d'una classe política tan i tan feble.

— Sembla decebut de tot...

— No, no. En tot cas sí que estic una mica decebut de la feblesa política del país i pels meus possibles errors. Jo em pregunto, si per quatre papers apòcrifs —que d'altra banda només han servit per a ser el mirall on s'ha vist perfectament reflectida la política de CiU dels últims

anys— s'ha organitzat aquest gran escàndol polític, què passarà si un dia la nostra nació té problemes seriosos? Es desmuntarà tot, amb una filtració a l'Abc o amb un altre conjunt de papers apòcrifs?

Sis mesos després de la formació del Govern cal un cop de timó. Més fermesa i decisió de l'executiu i del president. I cirurgia a la Secretaria de Presidència i potser també, malgrat els últims reforços, al Departament de Cultura. Si no hi ha una gran sacsejada, aquest Govern no se'n sortirà

— Us heu sentit poc defensat pels vostres representants polítics?

— És veritat que després de la brillant intervenció del conseller Bargalló al Parlament de Catalunya, en la qual va advertir que s'havia acabat el bròquil per a les empreses mediàtiques que vivien de l'administració, amb un acte de gran valentia, no vaig entendre la intervenció que va fer l'endemà. Ell sap molt bé que no tinc cap responsabilitat en aquest document, no hi ha una sola lletra meua. I si realment s'identificava la meua persona perquè es parlava de Països Catalans, permeti'm sentir-me molt satisfet que la paraula que representa la meua nació la identifiquin amb la meua persona.

— Així, heu plegat perquè voleu o per l'afer de l'informe?

—Com he dit, ja havia demanat la meua sortida. Però, amb tot, he cregut oportú que era el moment d'accelerar-la. A més, ja s'havien dut a terme les negociacions amb dues persones, una de les quals ja estava avançada i era de la meua mateixa línia política. Tots dos, Enric Marín i jo mateix, vam ser a la "Plataforma Carod president".

També, no ho vull negar, hi ha actuacions del Govern, quan parla d'una manera determinada de la CCRTV o dels repetidors Voltor, a les Illes, i altres afers que m'han preocupat.

Li asseguro que no va ser l'afer dels papers apòcrifs el que em va fer plegar. És un tema que mai m'ha preocupat perquè mai no hi he tingut cap responsabilitat. És cert que em vaig oferir per donar la cara. Aquest és el meu caràcter, el Govern ho sap. I això hauria de merèixer el respecte, no sols del conseller en cap, sinó d'ERC i del Govern, perquè no he volgut ni vull posar en crisi el tripartit, que vull i desitjo que funcioni d'una vegada.

—Fèieu referència a algunes opinions del Govern respecte a la CCRTV. Ho dieu per la proposta de reduir la publicitat?

—Hi ha elements de la crosta periodística socialista que no han paït els últims vint-i-tres anys. I que voldrien desfer o reduir el vaixell insígnia de la nostra construcció nacional i cultural que representa la CCRTV i, en concret, Catalunya Ràdio i TV3. Hi ha també interessos inconfessables de grups mediàtics estatals que volen minar l'hegemonia i el lideratge dels nostres mitjans de comunicació nacionals, perquè volen imposar-nos un altre imaginari col·lectiu: el seu. És per això que jo crec que avui els catalans, totes les forces catalanistes i nacionalistes, del PSC, d'ICV, d'ERC i de CiU, han de treballar conjuntament per impedir el debilitament de la CCRTV.

Catalunya, que ha de ser l'eix de la reconstrucció nacional dels Països Catalans, té molts elements vitals. N'hi ha dos d'irrenunciables, en què no es pot retrocedir ni un mil·límetre. L'un és la immersió lingüística. L'altre, bastir un sector audiovisual català, amb una CCRTV en el paper de motor, que

"Si que estic una mica decebut de la feblesa política del país."

estigui preparat per al repte de la nova tecnologia digital. En aquest sector, en part, ens hi jugarem el futur de la nostra llengua, la cultura i la nació.

S'han d'obrir tots els llums vermells i ser intransigents. Per aquest motiu és lamentable l'acord entre el Govern català i el president de les Illes, Jaume Matas, i el desacord amb l'Obra Cultural Balear, que amb tantes dificultats mantenia i manté amb Voltor els repetidors d les Illes.

"Quina vergonya sento d'un Govern que va acceptar la renúncia de Josep-Lluís Carod-Rovira com a conseller en cap per lluitar per la fi del terrorisme i de la mort"

—Què significa aquest acord i com perjudica Voltor i l'Obra Cultural Balear?

—És que el control d'aquests repetidors, que estaven en mans de la gent de l'Obra Cultural Balear, pot passar a mans del Govern de les Illes, del PP. El Govern de Catalunya té l'obligació de transgredir el que calgui per ajudar el País Valencià i les Illes, que estan submergits en una gran ofensiva per liquidar-ne la cultura, la llengua i el sentiment nacional.

—Però en canvi, aquest acord no sembla anar per aquí...

—Vull ser moderadament optimista perquè crec en les bases catalanistes del PSC i d'ICV, i en el cabreig actual de molts dels votants d'ERC, que estan al límit de dir prou.

—Tot plegat no és un còctel massa perillós per al "tripartit"?

—És cert que no tenim experiència d'un Govern plural. També es cert que no tenim cap alternativa; i única seria fer noves eleccions. Ha estat un gran bé per al país que CiU sortís del Govern. I d'aquí un temps, futurs dirigents sobiranistes de CiU això ho acabaran entenent i ho valoraran.

—Felip Puig, dirigent sobiranista, ha estat un dels protagonistes, des de l'oposició, en atiar l'afer de l'informe...

—Tinc un gran respecte pels dirigents sobiranistes de CiU, que no són ben bé els que avui ocupen el poder. Alguns dels representants actuals de CiU no durarien cinc minuts si s'obrissin les fosses sèptiques, que jo no obriré, ni crec que fos bo per al país que passés.

—No creieu que en una democràcia és millor que no hi hagi "fosses sèptiques", com dieu?

—La sanitat és important. Algun dia, si tinguéssim un país normal, caldria fer un estudi seriós sobre el fre que ha representat el sector dels negocis, dels uns i dels altres, i els interessos creats, en la nostra reconstrucció nacional. Però avui no necessitem obrir noves ferides, sinó intentar que alguns dirigents, avergonyits pel seu passat, abandonin la primera línia i deixin pas a noves generacions no involucrades en accions inconfessables del passat. Cal més valentia i que parlem clar.

Enric Rimbau